

[Hans Rasmussen.]

slås med, og det synes jeg godt vi kunne have i erindring, når vi nu pludselig vil foretage et spring som det foreslåede.

Der er forskellige områder i toldlovsforslaget, som vel ikke er tilstrækkelige, og som ikke giver en rimelig beskyttelse, navnlig når vi ser hen til den beskyttelse, der eksisterer i de lande, som vi inden for de syv nu bliver forbundet med. Dog går jeg ud fra, som jeg indledningsvis sagde, at de foreslåede toldsatser ikke er noget ultimatum, men at man i det udvalg, der bliver nedsat, kan få lejlighed til at forhandle herom og i overensstemmelse med de henvendelser, der sikkert vil komme fra industrien og erhvervslivet, få mulighed for at tilpasse dem til det praktiske liv, som det leves i det danske samfund.

Når det drejer sig om forslag af denne karakter, der er så vigtige for landets økonomiske eksistens, bør de vel heller ikke gennemføres ud fra et politisk synspunkt, ud fra det synspunkt, om der eventuelt mellem visse partier kunne opnås politisk enighed herom. Jeg vil nemlig meget stærkt understrege, at en lovgivning af denne art bør hvile på et sagligt og erhvervsøkonomisk grundlag. Det mener jeg må være det afgørende for forslagernes skæbne her i folketinget. Det hjælper jo ikke landets befolkning stort, at der i folketinget kan opnås politisk enighed, hvis denne politiske enighed ikke er båret frem gennem en saglig, undersøgende, erhvervsøkonomisk vurdering, og heroverfor har jeg som sagt i øjeblikket mine tvivl, navnlig når vi hører erfarne og dygtige erhvervsfolks advarsler mod dette pludselige omslag i landets erhvervsøkonomiske placering.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed gå i enkeltheder med hensyn til de forskellige industrigræne, men hvis vi tager de forskellige afsnit inden for toldlovsforslaget, vil vi vist snart erkende, at mange af de vigtigste områder, herunder bl. a. også jern- og metalindustrien og hele vor lakindustri, selv om man i de senere år har været inde på en vis liberalisering, vil kunne komme ud for betydelige vanskeligheder. Her mener jeg, at vi i første omgang virkelig bør høre industrien, og at man ikke gennem sådanne tvangsforanstaltninger bør søge at få industrien indpasset i en toldlov, som bagefter

giver os produktions- og beskæftigelsesmæssige ulemper.

Det, der undrer mig, er, at vi selvforskyldt vil svække den position, som vi ellers ville kunne indtage, når vi pr. 1. juli 1960 reducerer de toldsatser, som vi i folketinget ellers kan blive enige om. Ifølge den højtærede handelsministers fremsættelse vil der jo faktisk kun være ca. 8 pct. tilbage på det bundne område, og her vil man også foretage, forstår jeg, en ret hurtig afvikling af importreguleringen. Det er navnlig på dette punkt at jeg under hensyn til vor produktion og vor beskæftigelse vil råbe vagt i gevær.

Dernæst bør vi bemærke, at liberaliseringen af importen jo også gælder andre lande end de syv, som vi går i handels-samkvem med, og som jo dog giver os en gradvis toldlettelse til gengæld for den stigende liberalisering. En sådan kan vi vel ikke automatisk forvente fra de øvrige lande inden for OEEC-området og vel heller ikke fra de seks inden for Europamarke- det. Jeg spørger den højtærede handelsminister, om noget sådant kan forventes. Er det ikke muligt at garantere herfor, burde det mane til større forsigtighed, for selv om tilladte importkontingenter af industrivarer efter den højtærede handelsministers lister måske ikke har været fuldt udnyttede, er det jo aldeles ikke noget bevis for, at tiden på disse områder er moden til en fuldstændig liberalisering.

Det kunne jo meget godt tænkes, at den tilladte import har haft en sådan størrelse, at udenlandske virksomheder ikke har haft nogen særlig interesse i det danske marked, men det omvendte kan jo også pludselig blive tilfældet, når liberaliseringen er blevet en kendsgerning og de store udenlandske eksportvirksomheder indstiller sig på udnyttelsen heraf.

Den højtærede handelsministers bemærkning om den gunstige stilling, vi befinder os i, er selvfølgelig rigtig, så længe beskæftigelsesgraden navnlig i de lande, vi står i stærkt handelssamkvem med, er relativt god, og så længe er frygten for en stagnation af vor eksport, hvis der er konkurrence-mæssig lighed, vel heller ikke så stor. Men tænk, om der inden for den 10 års afviklingsperiode indtrådte dalende konjunkturer både inden for de syv og måske